

990913-1

Slovo existence má dvojí význam: tradiční význam (vtisknutý evropskému myšlení zejména středověkými diskusemi) znamená tolik co „výskyt“; řekneme-li, že něco „existuje“, míníme tím, že se to vskutku v „našem“ světě vyskytuje a může to být nalezeno a učiněno předmětem zkoumání, atd. Kierkegaard však vyvolal významný zvrat v chápání tohoto slova tím, že šel k jeho etymologickým kořenům. Samo latinské slovo bylo ve starém Římě vytvořeno v původně barbarském jazyku po vzoru mnohem kulturnější řečtiny: bylo doslovným (až otrockým) překladem řeckého slova EK-STASIS. Dnes už spolu tyto dva evropskými jazyky převzaté termíny nemají v běžné mluvě nic společného; zatímco extáze znamená vytržení z dané situace, zejména vnitřní, tedy vytržení z imanence, existence naproti tomu, jak řečeno, znamená vnitrosvětý výskyt, tedy právě naopak odkaz do imanence.

(Písek, 990913-1.)